

MÁRCIUS 15. EGGYÉ KOVÁCSOLTA A NEMZETET

„csak reménykedhetünk, hogy meg tudunk felelni ennek a példának”

„Március 15. azért is egy csodálatos ünnep, mert egygé kovácsolta a nemzetet, és azon kevés nemzeti ünnepeinkhez tartozik, ahol tiszta és világos minden” mutatott rá Máté Antal, hogy miért tud mindenki kiállni és lelkesedni mind a mai napig az 1848-49-es forradalom és szabadságharc első és döntő pillanatáért.

Lehet azon polemizálni, hogy ez a forradalom és azt követő szabadságharc vajon elérte-e a célját, de az vitathatatlan, hogy pár évtizeddel később ez az ország az egyik, ha nem a legsikeresebb korszakába

hetünk, de – tette hozzá Máté Antal – azt is pontosan tudjuk, hogy a mindenkori politikai vezetők szeretik aktualizálni és a saját cselekedeteikhez támaszul használni a márciusi ifjak eszméit. Ez egyáltalán nem

szerencsés, és beszenyeyezheti március 15. és a forradalom pátoszáát. Az tagadhatatlan, hogy van hasonlóság a 177 évvel ezelőtti és a mai európai és magyar helyzet között, és az is igaz, hogy nemzetünk problémáit rajtunk kívül senki más nem fogja megoldani. „Egy nemzet akkor lehet sikeres, ha képes összefogni, és az előt-

te álló kihívásokra képes közös választ adni.” Máté Antal az 1848-as és napjaink vezetőinek összehasonlításában arra a következtetésre jutott, hogy az akkori, egyébként igen gazdag földesurak és a kor gazdasági elitje és a napjaink, egyébként hasonlóan gazdag politikai elitje között a

te álló kihívásokra képes közös választ adni.” Máté Antal az 1848-as és napjaink vezetőinek összehasonlításában arra a következtetésre jutott, hogy az akkori, egyébként igen gazdag földesurak és a kor gazdasági elitje és a napjaink, egyébként hasonlóan gazdag politikai elitje között a

177 évvel ezelőttiekben fedezhetjük fel az igazi felelősségvállalást a nemzetért és a hazáért, és ezt Széchenyi gróf fogalmazta meg a legplasztikusabban, amikor azt mondta: „Minden ember annyit ér, amennyit használ.” Ha valami, akkor ez a gondolatiság egyértelműen megmutatja a különbséget az akkori és a ma társadalmá között. Mert pontosan ezen gondolat jegyében jöhetett létre a legszeleesebb összefogás, amelyben mindenki a szabadságért küzdött, és ezért mindenki hajlandó volt kockáztatni, áldozatot hozni, s ebben egészen az életük feláldozásának a kockázatát is felvállalták.

Folytatás a 15. oldalon

Kíss Géza (Nathan Lukowski) és **Gulácsi Tamás** (Jerry Lukowski) a Nyíregyházi Móricz Zsigmond Színház színpadán **13. oldal**

ALKOTÓ IDŐSEK

Az Idősügyi Kerekasztal szervezésében április 30-án a Városi Galériában kiállítás nyílik az alkotó idősök munkáiból. A szervezők felhívják a szépkorú érdeklődők figyelmét, amennyiben van olyan – elsősorban időskori – alkotásuk (pl. kézimunka, festmények, faragványok stb.), amelyet szívesen kiállítanának, megmutatnának másoknak is, ne hagyják ki a lehetőséget, és jelentkezzenek. A határidő április 10., csütörtök. Jelentkezni lehet **Levendáné Dr. Lengyel Valériánál**, az Idősügyi Kerekasztal elnöknel a 06 20 539 25 85-ös telefonszámon.

KÖZBESZÉD: MILYEN MA A KÖZBIZTONSÁG NY

Jelenleg az un. kapucnisok, vagy csuklyás fiatalok és a tőlük való félelem uralja a helyi közbeszédet. A szomorú, hogy ez a látványos állapot, bármennyire is ijesztő, elfedi a sokkal nagyobb veszélyeket hordozó, és sokkal szélesebb körben jelenlévő kábítószer problémát. Mert ne legyen kétségünk, a kábítószer több embert érint, sokkal súlyosabb bűncselekményekhez vezet, és sokkal nagyobb a társadalmi veszélye. Még az un. „jó családok” is elszenvedői lehetnek. **Máté Antal polgármesterrel az önkormányzat beavatkozási lehetőségeiről beszélgetett **Nagy Miklós**.**

– Mostanában számos videofelvétel a csellengő kapucnis fiatalokról teszi még többek számára láthatóvá ezt a problémát, és azt is tapasztalhatjuk, hogy a rendőrség is igen aktívan cselekszik, de az eredmény legalábbis kétséges. Egyébként ön is veszélyesnek tartja ezeket a fiatalokat?

– Ha az egyének, mondjuk, egy idős néni felől nézem, akit körbevéve, elég agresszíven arra „kérnek”, hogy adjon nekik valamennyi pénzt, biztos, hogy ijesztő a helyzet. Hasonlóan ijesztő, amikor például egy 14 éves kislánnyal teszik ugyanezt. Ez már olyan súlyú probléma, amivel mindenképpen foglalkozni kell. Az ilyen esetek sokkal jobban rombolják egy közösség biztonságérzetét, mint adott esetben egy betöréses lopás. Ilyen korábban nem volt jellemző Nyírbátorra. A korábbi félsz, hogy elengedhetem-e a gyerekeket sötétedés után, tulajdonképpen megszűnt, hiszen működik a térfelügyelő-kamera-rendszer, ami elég komoly visszatartó hatással bír. Ami az utóbbi időben kialakult ezekkel a kapucnis fiatalokkal, jelentősen visszavetette a biztonságérzetet. Erre reagálunk. Az új képviselő-testület elindulásakor kijelentettük, hogy a közterületi biztonsági problémákkal a jövőben sokkal határozottabban foglalkozunk. Ez pedig nem csak ezeknek a fiataloknak a megjelenésével függ össze. Itt jóval összetettebb a helyzet. Gondoljunk a társadalmi elszegényedésre, a szemétfelhalmozásra, a kábítószer jelenlétére, és ezek már korábban is velünk voltak. Ugyanakkor bizonyos problémák kicsúcsosodtak, de ezeknek ismerjük az intézményi, illetve társadalmi hátterét.

– Az, hogy mostanában sokszor kell erről beszélnünk, törvényszerűen alakult így, ami abból is adódhatott, hogy vagy nem avatkoztak be korábban, vagy a beavatkozási kísérletek nem hozták meg a várt eredményt?

– Bizonyos társadalmi problémáknál lehet prevenciót alkalmazni, de az ilyen ügyeket, mint az ezek a fiatalok okozta félelem, megelőzni nem lehet. Illetve egy

módon kerülhettük volna el. Ha az állami gondoskodás intézményi háttere nem így változik meg. Persze nem a teljes problémát akarom erre terelni, de nagyobb részt elkerülhettük volna, abban biztos vagyok. Ezt a döntést nem mi hoztuk, de alkalmazkodnunk kell a kialakult helyzethez. Abban is érdekeltek vagyunk, hogy a döntéshozókra nyomást gyakoroljunk a változásért. Most én azt gondolom, hogy záros időn belül a legnagyobb gondot okozók esetében jó irányba változást érünk el.

– Azt tudjuk, hogy többször is egyeztettek a rendőrséggel, és legutóbb egy komoly, kiszélesített körű megbeszélést is tartottak a kapitányságon. Mi lesz, lehet az eredmény, és mi történik, hogy legyen eredmény?

– Ez egy sokszereplős történet és éppen ezért nagyon bonyolultnak tűnik, hogy eljussunk a megoldáshoz. Nézzük például az önkormányzat lehetőségeit és felelősségét! Ebben nekünk van a jogszabályok szerint a legkevesebb beleszólásunk és dolgunk, mert egyszerűen nem hozzánk rendelik a jogszabályok.

– De mégis visszahullik ide.

– Persze, mert az itt élők az önkormányzattól várják el a megoldást. A rendőrség azt mondja, hogy a kapacitásához képest mindent elvégeztek. Az intézmény szintén a jogszabályokra, a forráshiányra, a humán erőforrás szűkösségére hivatkozik. Az iskola az otthonra mondja, hogy a gyerek már eleve be sem megy iskolába. Az otthonban azt mondják, hogy a gyerek elindult... Ugye érzékelhető, hogy így már nem is olyan egyszerű?

– Persze, de ettől még kellene megoldás.

– A rendőrség kezdeményezte az egyeztetést. Kapitány úr kérte, hogy mindenki üljön egy asztalhoz, mert így elkerülhető, hogy mindenki a másikra mutogasson. Akkor határozottan végigvettük, hogy kinek mit kell tenni, hogy ez az állapot megszűnjön végre. Azért itt mondjuk el, hogy érdemi változáshoz a jogszabályi környezetnek is változni kellene! Most

megállapodtunk, hogy ezek az egyeztetések rendszeresek lesznek. Mindenki vállalta, hogy a megoldáshoz szükséges lépéseket megteszik. Legalábbis azokat a lépéseket, amelyeket most meg tudnak tenni. Valójában intézmény átalakításokat is el kell végezni, de ezt mi csak kezdeményezni tudjuk. Szerencsére a fenntartónál is van nyitottság. A következő pár hétben érdemi változást fogunk tapasztalni.

– Mi történik?

– Azt látják majd a nyírbátoriak, hogy ezek a gyerekek nem járkálnak majd a közterületen.

– Eddig miért járkálhattak?

– Itt éltek a településen, vagy volt olyan okuk, hogy ide jöjjenek.

– Ezután már nem itt élnek, vagy nem lesz okuk, hogy ide jöjjenek?

– Egy részüket a jövőben nem itt helyezik el, egy részének nem lesz érdeke, hogy itt járkáljon, egy részének pedig, aki olyan cselekményeket végzett, amiből hasznót remélt, ez a jövőben megszűnik. Ezek a fiatalok okkal voltak a közterületen, és nem mindenki ugyanazon ok miatt van itt. Van, aki kerüli az iskolát. Van, aki azért, mert szabadulni akart a kötöttségektől, van, aki más településről jár át, pont a csellengők miatt. Van, akinek ebben üzleti érdeke van. Nyilván megjelenik a drog és az egyéb üzletelési lehetőség.

– Netalán gyermekprostitúció is? Már ilyenekről is hallani.

– Erről még nem hallottam, de nem állítom, hogy ilyen egyáltalán nincs. Az intézményekkel haladunk egy jó megállapodás irányába, és aki itt marad, arra jobban ügyelünk. A drogkérdésben egy határozott vállalása van a kormánynak, s ebből következően rengeteg tennivalója a rendőrségnek, de ebben is eredmények lesznek. Az egészen biztos, hogy sokkal szigorúbb központi ellenőrzés lesz a jövőben, hogy a rendőrség mindent megtesz a kábítószer-használat visszaszorítására. Nem lehet azt megígérni, hogy 2 hónap múlva már egyáltalán nem találkozunk ilyen kapucnit viselő fiatalokkal, aki majd kéreget. Azt viszont ígérhetem, hogy ez a napi szintű vegzálás – kéregetés, fenyegetés, kocsik rongálása, odapiszkítás, stb. -, ez a folyamatos jelenlét meg fog szűnni.

– Az vajon felmerül ezeken a fórumokon, hogy ezeket a gyerekeket, hogyan lehetne megmenteni?

– Erről nem nagyon folyik ott eszmecsere. Ebben mi nem tudunk lépni. Ez egy országos ellátórendszeri probléma, amely ellátórendszer másfél-két évtized alatt

NYÍR BÁTÓRBAN?

annyira leépült, hogy főként csak a problémákat teremti, és nem igazán jelent megoldást azoknak a gyerekeknek, akik ebben kénytelenek felnőni. Az állam segítséget nyújtó keze kivonult rengeteg területről. Nézzük meg mekkora hatalmas erőfeszítést tesznek az Éltes Mátyás Iskolában, vagy a Pedagógiai Szakszolgálatnál, vagy óvodákban, iskolákban, de a kapacitás a töredéke annak, amennyire szükség lenne! Hasonlóan tragikus a helyzet az időskori ellátásban, a tartósan egészségkárosodott emberek ellátásában is. Seholy nincs ott az állam, mert erre nincs forrása. Ezért sem tudunk mi a gyerekek megmentéséről beszélni.

– A városban az elsők között alakult meg a KEF, amelynek a feladata valahol csak az, hogy csökkenjen a kábítószereszelvény, főleg a fiatalok körében.

– Mi két dolgot tudunk vállalni. Ha kell, nagyobb forrással és több szakmaiság biztosításával is fogjuk működtetni a Kábítószerügyi Egyeztető Fórumot. Programokat, előadásokat szervezünk, szakembereket vonunk be. A fiatalok a legkitettebbek a kábítószernek. Nyilván minden korosztálynak a maga szintjére szabott ismereteket akarunk közvetíteni. Az iskolákkal elkezdtünk erről egyeztetni. A kábítószerügyekben a másik fontos terület az információk eljuttatása a megfelelő helyre. Tehát, amit tudunk: ami a tudomásunkra fog jutni, azt átadjuk a rendőrségnek. Ez a mi feladatunk.

– Honnan lesz információja az önkormányzatnak?

– Mi nyitottak leszünk arra, hogy minden hozzánk befutó információt gyűjtünk, rendszerezünk, és ezeket átadjuk a rendőrségnek. Hozzáink információ jöhet a lakosoktól, a képviselőktől, más társadalmi szervezetektől, különböző közterületen dolgozó szakembereinktől, a szociális területen dolgozó munkatársainktól. Az önkormányzatnak ezeregy „csánya” van a városban. Az információ a közbiztonsági csoportunkhoz fog bejutni, és ott majd ezt rendszerezik. A csoport március 1-től működik, bár még nem teljes a létszám.

– Most a városi rendészetről beszél?

– Igen, de ezt úgy kell érteni, hogy vannak, és még többnek lesznek kint a közterületen és lesz egy városközi része is, a munka adminisztrációs részét itt végzik. Az ő feladatuk lesz a begyűjtött információk feldolgozása. Névtelenséget garanzálunk az informátorok számára. Nyilván, hogy a saját információinkban jobban bízzunk. Például, ha a közterületfelügyelőnk

jelzi, hogy bizonyos lakatlan ingatlanban rendszeresen van valamilyen mozgás, és ott valamilyen illegális tevékenység, pl. kábítószereszelvény folyhat, akkor ez elég biztos információ.

– A városi rendész – mezőőr, vagy közterületfelügyelő – operatíván nem avatkozik be?

– Nem is avatkozhat be. Ennek rengeteg szakmai oka van, hogy csak az életveszélyt említsem meg. Világosan meg kell határozni, hogy kinek mire van jogosultsága, és mi a feladata. Mi az információt azért adjuk át a rendőrségnek, mert tudjuk, hogy milyen korlátozott kapacitása van a szervezetnek, és esetleg pont nincs meg nekik az az információ, ami hozzánk eljutott.

– Mire koncentrálnak? Van-e kiemelt terület? Mert pl. a városban az a közhiely, hogy a kábítószerügyek a Vásártéri területre korlátozódnak, ami szerintem egyáltalán nem igaz.

– Ha valaki így gondolja, akkor nagy tévedésben van. A kábítószer fogyasztása és terjesztése egyáltalán nem csak a szegregátumra jellemző. Aki ezt nem veszi tudomásul, az homokba dugja a fejét. Az egy másik dolog, hogy a kábítószer nyilván nem a Szabadság téren lévő padokon cserél gazdát. De ezt nyilván a rendőrség is tudja, és a leginkább érintett személyek, családok is látókörben vannak. Ugyanakkor persze vannak olyan érintettek is, akikről egyáltalán nem gondolnánk, hogy ők kábítószerügyben szerepelhetnek. Mi tehát semmilyen szempontból sem koncentrálnak kizárólag a vasúton túli területre.

– Mi lesz a feladata a városi rendésznek?

– Ha csak a kábítószerrel nézzük, ott tisztáztuk: nem avatkozik be, de jelent. Ha az egész napos munkájukat nézzük, akkor azt mondom, hogy van egy menetrendszerű feladatuk minden napra. Egy szigorú protokoll szerint kell végezni a munkájukat,

mert csak így tudnak minden elvárásnak megfelelni. Például minden nap ellenőrizni kell a közösségi területeket. Megnézik például a játszótereket, hogy nem feküdt-e be valaki a csúszdába. Ezeket mindig el kell végezni, csak nem kiszámítható menetrendben. De a szemét, a drog, a kóbor ebek, a köztisztaság, a parkolási gondok mindig fókuszban lesznek.

Éjjel-nappal, azaz 0-24 órában egy mezőőr és egy közterület-felügyelő járőrözni fog. Természetesen lesznek külön akciók is, amikor egyszerre többen is szolgálatban lesznek. Őket folyamatosan láthatjuk majd az utcán. Mellettük látjuk majd a polgárőröket. Ha valamikor, akkor most van értelme újra lendületet adni a polgárőrségnek. Ha olvasom az internetet,

legalább 28 ember írta, hogy ő bizony most be fog lépni polgárőrnek, mert milyen tűrhetetlen állapotok vannak. Sajnos, ezeket az embereket még mindig nem látjuk, de várjuk őket nagy szeretettel. Fotelből még nem oldották meg a problémákat.

– Most mennyien vannak a polgárőrök?

– Egyelőre húszan, de bőven kelle-ne még ember. Egy ilyen városban 50-80 polgárőr lenne a kívánatos. Ha az internetes lelkesedők belépnének, akkor elegendő vagyunk. Ráadásul nem kell állandóan szolgálatba lépni, mert a városi rendészek folyamatosan dolgoznak. Szeretnénk a rendőrséget is támogatni, hogy legyen elég rendőr is a közterületeken. Erre egy szemmel látható összeget terveztünk a költségvetésbe. Tehát több rendőr lesz, és együtt a térfigyelő rendszerrel, a diszpécserközponttal, a városi rendésszel, jóval hatékonyabb lesz. A problémáink nem szűnnek egy nap alatt, de nagyon érzékelhető javulásra számíthatunk. Az éjjel-nappali járőrözést akkor tudjuk elkezdni, ha már mind a 10 városi rendész – közterület-felügyelő és mezőőr – fel tudja venni a munkát. A személyek kiválasztása már megtörtént.

ELLENZÉKI IGENEK

Ugyanazokat a lakosokat képviseli minden testületi tag, s ebből világosan következik, hogy egyforma problémákra keresik a megoldásokat. Finom eltérések persze vannak, de valójában jó válaszokat ad a nyírbátori problémákra a 2025-ös költségvetés – indokolja a büdzsé elfogadását az ellenzékben politizáló Gönczöné Kovács Éva frakcióvezető. A Fidesz városi elnöke egyébként a kultúra-szórakoztatás területén sokkal nagyobb hangsúlyt helyezne a Báthori család személyiségei köré építhető legenda elterjesztésére. A riporter Nagy Miklós.

– Ha az ellenzék is megszavazta a költségvetést, akkor azt is gondolják, hogy ez a lehető legjobban összerakott pénzügyi terv 2025-re?

– Ha pontosak akarunk lenni, akkor a költségvetés az a nagyon fontos és pontos dokumentum, ami tétélesen tartalmazza a város anyagi hátterét a legfontosabb ügyeink megvalósítására. Ha tétélesen megnézzük ezt a költségvetést, akkor ebben pontról pontra megtalálhatóak azok az igények és a hozzá szükséges anyagi háttér, amit mi összegyűjtöttünk a választási kampányban, és képviseltünk a költségvetési vitákban.

– Ezzel most azt állítja, hogy minden javaslatuk belekerült a költségvetésbe?

– A költségvetés egy tervezés. Pont úgy, ahogy mi is itt a gyógypedagógiában megtervezzük a folyamatokat, illesztjük hozzá a feladatokat, majd megvalósítjuk, s a végén értékeljük az eredményt. Erre a költségvetésre is, mint egy tervre tekintek, amiben vannak célok, feladatok és majd azt is látni fogjuk, hogy milyen módszerrel hajtják végre. Az eredményeket csak az év végén tudjuk értékelni.

– Ha visszamenőleg nézi a város költségvetési tervezését, többnyire azt tapasztalhatná, hogy javarészt végrehajtották a terveket. Nyilván vannak, voltak olyan tételek, amelyek objektív, vagy ésszerű okok miatt halasztódtak, de a tervekkel és a végrehajtással általában nincs probléma. Ellenzékiként talán azt a kérdést lehet feltenni a költségvetés megszavazása előtt, hogy az abban foglaltak a legjobb célok?

– Kétségtelen, hogy a városban döntő részben megvalósulnak a kitűzött célok. Persze, van néhány, már tényleg évekkorábban is tárgyalt probléma, ami a mai napig nem valósult meg. Abban a körzetben, ahol jelölt voltam, például kardinális kérdés a csapadékvíz elvezetése. Tudom,

hogy ez egy nagy feladat, és nyilván nem véletlenül húzódik évtizedek óta, éppen ideje lenne eljutni a megoldásig.

– Csak egy megjegyzés, amit nyilván ön is pontosan tud, hogy a városi tervezésnél mindig igyekeznek valamilyen pályázati forrásból megvalósítani a terveket, vagy teljesíteni az igényeket. Ha valaminek a megvalósításához lehet pályázati forrást szerezni, akkor azt abból próbálják realizálni. Ennek a gondnak az orvoslásához pedig most sikerült pályázatot nyerni.

– Kétségtelen, és ez a gondolkodás rendben van. Most a pénz rendelkezésre áll, és nagyon bízom benne, hogy az új közművek tényleg elvezetik majd azt a rengeteg vizet, amit az utóbbi időben tapasztalható felhőszakadások hoznak. Hiszen, valljuk be, egy-egy nagy esőzés után hosszan tartó áldatlan állapotok rontották az ott élők kedélyállapotát, s okoztak sokszor visszafordíthatatlan károkat. Ez a város egyik fontos ügye és egy nagyon fontos fejlesztés, amit a legnagyobb gondossággal és szakértelemmel kell végre megvalósítani. Ez egy hatalmas előrelépés. Ha onnan nézem, talán a város saját bevételeiből is érdemes lett volna elkezdni ezt rendezést. Azért ne feledjük el, hogy az elmúlt ciklusokban mindig kaptak ígéretet az érintettek, hogy most majd tényleg kialakítják, és megépítik a vízvezető rendszer hiányzó részeit. Ez eddig csúszott. Végre eljött a megvalósítás ideje. Van pénz, tervek, s kezdődjön a munka. Ezért én bizakodó várakozással tekintek a jövőbe.

– Ez tehát egy közös ügy. Mi van még, amire azt is mondhatja, hogy ez is a Fidesz-KDNP ígérete volt?

– Nekünk szintén nagyon fontos volt, hogy a „bankudvart” is rendezzék végre, s ezzel egyidőben a város parkolási gondjai is megoldódnak. Végre erre is nyert pénzt a város. A politikus sokkal türelme-

sebb, mint az átlagember. Az emberek nem ciklusokban, legfeljebb egy-két évben számolnak, és szeretnék, ha a felvett ügyek rövidebb idő alatt oldódnának meg. Mert lássuk be, az a jó, amikor egy projekt végén nemcsak azt hallja, hogy átadtak valamit, hanem az esőzések után már nem áll térdig vízben, vagy a belvárosban, a rendelőintézet környékén is tud parkolni.

– Ha jól értem, tehát ezek az ön politikai közösségében is a legfontosabb ügyek. Vagy, ha a Fidesz-KDNP közösség tervezne, akkor azért más hangsúlyokkal költenék el ezt a 12 milliárd Ft-ot?

– Korábban is mondtam már, hogy a célok döntően azonosak, hiszen egy városban élünk. Mi azt képviseljük, amit a városlakók megfogalmaznak felénk. Nyilván a többségi oldalnál is így van ez. A városlakó pontosan tudja, hogy mi segítené az élete komfortosabbá tételét, mi elégíti ki a kulturális-szellemi, a fizikai-sportolási igényeit. Ezért nem nagyon tudunk más célokat megfogalmazni. Mondhatom, hogy a cél közös, hiszen egy közösség igényeiről beszélünk. Persze, az azonos célok ellenére azért a megvalósítás módjában vannak finom eltérések. Mi évek óta beszélünk a közbiztonság alakulásáról. Nem mondom, hogy a többségi oldal erről nem beszél, de akkor is eljutottunk ide, a mai helyzetig, amikor már konkrétan és tevőlegesen is be kell avatkozni a városnak, ha már a hatósági eszközök nem elegendők. Vagy itt van az idegenforgalom-turizmus kérdése, ami bizony egy erőteljesebb városi szerepvállalást igényel. Abba semmiképpen sem lehet belenyugodni, hogy nálunk ad-hoc alakul az idegenforgalmi szezon. Mi egy erős történelmi múlttal bíró kisváros vagyunk, s erre a múltra nem építeni több, mint hiba.

– Nézzük a közbiztonságot! Nem mondhatja azt, hogy ezt elhanyagolnák, mert idén erre plusz 200 millió Ft-ot tervezett a város. Városi rendészet, térfigyelők, polgárőrség...

– Nos, ez is egy eleme annak, amiért mi is elfogadtuk a költségvetést. Az özszevont bizottsági ülésen tétéles tájékoztatást kértünk, hogy mire költjük el ezt az említett 200 millió Ft-ot. Hasonló állásponton vagyok, mint a csapadékvíz-elvezetéssel. Van terv, de kérdés, hogy milyen lesz a megvalósítás eredménye. Az biztos, hogy a közbiztonság kardinális kérdés, s a jelen állapot nagymértékben rombolja

a városi hangulatot. Ebben lehetett volna gyorsabban lépni hatóságoknak és a városnak is. Nem kell mindenben megvárni azt a pillanatot, ahonnan már nincs tovább hátrálni. Ebben az ellenzéknek nincsenek eszközei, ez teljes mértékben a várost vezető többség feladata, s ebben, ha tudunk, természetesen mi is segítünk. Ez a mostani anyagi erőforrás, hogy mire lesz elegendő, majd akkor derül ki, amikor a feladat, vagyis a rend, a nyugalom és biztonság helyreállítása elkezdődik. S azt mondom, ha még kell hozzá forrás, akkor ezen nem szabad spórolni. Ha több közterület-felügyelő kell, vagy több jármű, több kamera, több mezőőr, akkor arra legyen pénz. Szeretnénk a saját bőrünkön is tapasztalni, hogy nyugodtan lehet ismét sétálni a város bármely részén.

– Itt ne menjünk el az un. „csuklyás, vagy kapucnis” csellengők ügye mellett, akik mára közellenség is lettek. Az más kérdés, hogy ezek a fiatalok-e a ma legnagyobb ellenségei a nyírbátoriaknak. Ezek a fiatalok, legalábbis van közöttük olyan, aki pont ebből az iskolából, ahol ön az egyik vezető, is szöknék ki, és „bandázva” látszanak ijesztőnek fiatalabb-idősebb nyírbátoriak szemében. Nem gondolja, hogy ebben az intézménynek is van felelőssége?

– Ebből az intézményből két tanuló érintett. Az más kérdés, hogy persze nem tőlünk szöknék ki, mert az a helyzet, hogy ők eleve be sem jönnek.

– Miért nem tudják elérni, hogy ez a két gyerek bejöjjön az iskolába?

– Higgye el, mindent megteszünk. Beszéltünk a gyerekekkel, a gyámokkal, az intézmény vezetőjével. Ezek a gyermekek most kerültek a mi iskolánkba, azaz ők nem voltak az iskolánk napi, bejáró tanulói. Nem is volt alkalmuk megtanulni az itteni szokásokat, rendet és elvárásokat. Ők egy rossz gyakorlatot szoptak meg a korábbi településen.

– Ez kétségtelenül egy nagyon látványos és ijesztőnek látszó, de nem biztos, hogy a legnagyobb közbiztonsági probléma a városban. A közbiztonság köre ettől sokkal szélesebb, van ettől fenyegetőbb és szinte megoldhatatlan baj is.

– Ebben teljesen egyetértünk, mert gondolom, mint legveszélyesebbre és alattomosan, de szinte megállíthatatlanul terjedő bajra, a kábítószerre gondol ön is. Nem beszélünk róla eleget, nincs eléggé a fókuszban, miközben, ha nem

vigyázunk eléggé, akkor eléri a gyerekeinket. Tetszik-nem tetszik, a legjobbnak számító családok gyerekei pont úgy ki vannak téve a veszélynek, mint a legelesettebbek. Senki ne higgye, hogy a drog, a kábítószer csak a Vásártér problémája! Ez az enyém, az öné, a szomszédomé,

azaz mindannyiunk problémája. Ebben mindenkinek van feladata. A kábítószer valószínűleg ott lehet minden „utcasarkon”, csak eddig nem figyeltünk fel rá, mert abban a hitben ringattuk magunkat, hogy ez vagy megállítható, vagy bekorlátozható. De ez nem így van. Azt mondom, hogy ebben sem szabad magára hagyni a rendőrséget, azt viszont mondom, hogy rendőrségnek pedig eredményeket kell produkálni. A felderített bűncselekmény a leginkább visszatartó erő. Figyelni, szólni és felvilágosítani. Ha a kábítószer visszaszorításához még több közterületfelügyelőre lesz szükség, akkor ezt mi támogatni fogjuk. Itt kell beszélni a köztisztaság kérdéséről is, mert a város egyes részein olyan mértékben halmozódik fel a szemét – hiába takarítatja ki az önkormányzat időnként – hogy az már egyenesen közegészségügyi veszély is.

– Valamikor említette már, hogy a kultúrában, vagy mondjuk szélesebb értelmezésben, a városi szórakoztató programokban talán mást emelnének ki. Az ide szánt költségvetés elegendő-e, illetve ennek az elköltése vajon a leghatékonyabb-e?

– Először is állapítsuk meg, hogy a kultúrára egy igen tisztességes összeget tartalmaz a költségvetésünk. Ez jó, hogy így van. Ráadásul, már említettem a turizmus-idegenfogalom körét, amivel a szórakoztatás, a kulturális eseményeink szorosan összekapcsolódnak. Pontosabban jó lenne, ha szorosan összekapcsolódnának. Ezért ebből nem szabad

sajnálni a pénz, ami közös ügyünk. Azt elmondhatjuk, hogy igényes és értékes programokat hozunk a városba, ezért is szavaztuk meg a költségvetést. Ha most rajtunk állna a felelősség és a lehetőség, hogy összeállítsuk a kulturális kínálatot, akkor azért lennének eltérések. Mi nagyon erőteljesen hangsúlyoznánk, hogy kulturális alapon és szintén is a Báthori városaként szeretnénk elterjeszteni szerte az országban és Közép-Európában Nyírbátort. Ebből egy nagyon erős márkanévvel kell tudni építeni. Mi az akadály, mi volt az akadály az elmúlt években, hogy nem valósítottak meg itt egy erős, tematikus szórakoztató és informatív programsorozatot, amivel a Báthori család legendáját felépíthettük volna? Ezt el kell kezdeni, mert ez lehet a vonzereje ennek a gyönyörű városnak. Nekünk igazi történelmi személyiségeink vannak, akik neve nemcsak itt, hanem országszerte, sőt határainkon túl is ismert. A Báthori, vagy Báthory név egy igazi márkanév. Ezt előtérbe akarjuk helyezni. Ez sokkal több, mint egy színházi előadás, és sokkal több, mint egy koncert. Ez a mi saját történelmünk, ezzel könnyű azonosulni, erre lehet büszkének lenni és dicsekedni. Erre lehet programsorozatot szervezni, idegenforgalmat generálni. Munkával, sok munkával, hozzáértéssel és kitartással és türelemmel. De ez megéri.

– Lenne valami konkrét elképzelése?

– Nem nehéz kitalálni. Kínálja magát a kenyérmezei csata, amire minden évben egy komoly rendezvénysorozatot kell szervezni. Egy ilyen programsorozat, mert persze, hogy ennek több naposnak kell lenni, az ország minden tájáról képes hozni a vendégeket. Egy olyan programsorozatra van szükség, amelyről majd a mi gyerekeink is büszkén beszélnek, hogy ez a mi eseményünk. Ha jól csináljuk, még nemzetközi szinten is lehet híres. A sárkány legendája mellett ma már a Báthori István legendáját kell erősíteni. A nevek, a történelmi események és egy kis fantázia könnyen azonosíthatóvá tesz egy rendezvénysorozatot. Lásd például Eger és Dobó István, vagy Kinizsi és Nagyvácszony és még sorolhatnánk. Nekünk van történelmi személy, és van mesebeli sárkány. Vannak történelmi templomaink, van egy megújult múzeumunk, sétányunk a legendáról, Papok rétünk a csatához. Ezt csak össze kell kötni programokkal, felkínálni a helyi embereknek és az ország érdeklődő közönségének!

SZERETETNYELV

Értjük vagy nem értjük egymást?

Az örök rejtély és téma a párkapcsolatban: vajon miért nem értik a férfiak a nőket, illetve miért nem értik a nők a férfiakat. Kósáné Csah Anita mentálhigiénés szakembert, life coachot kérdeztem erről, aki a Házasság hete alkalmából előadást is tartott február 11-én a Városi Galériában.

– **Mi lehet a válasz erre a kérdésre?**

– Nagyon régóta izgatja az embereket, hogy van-e ennek biológiai oka. Nagyon sok oldalról kutatták, hogy van-e különbség a férfi és a női agyban. Igen, van különbség a felépítésükben, és ez azt is eredményezi, hogy másként érzékeljük, észleljük a világot. A színeket, a színek közötti árnyalatnyi különbségeket a nők jobban érzékelik. Jobb a hölgyeknek a szaglása, a hallása, de mindig hozzáteszem minden kutatás esetében, hogy megvan erre az ellenpélda is. Az ízeket a nők kifinomultabban érzékelik, de a legjobb szakácsok mégis a férfiak közül kerülnek ki. Fontosnak tartom azt is, hogy a sztereotípiákat lebontsuk és erősítsük: így fogadjuk el a másikat.

Nemcsak a biológiai háttér ennek a különbségnek az oka, hanem a szocializáció, hogyan nevelkedik egy kisfiú és hogyan egy kislány. A fiúknak más képességei, készségei fejlődnek, gondoljunk csak a nagymozgásra. A térészlelés esetében az is egy izgalmas kérdés, hogy kik, hogyan vezetnek. Ezt is vissza lehet vezetni arra, hogy már gyermekkorban más játékokat játszik egy fiú, amivel a térészlelés kifinomultabb lesz majd felnőtt korában, de erre is vannak ellenpéldák. Megjelennek a kommunikációs különbségek. Sokszor mondják a férfiak, hogy a nők milyen sokat beszélnek. Ugye? Ezt megkapjuk sokszor, mi nők. Ennek van egy nagyon komoly oka. A férfinak a célja a kommunikációval az, hogy az információkat átadja. A nőknél viszont van egy másik nagyon erős funkció, a kapcsolódás. Érzelmesebbek vagyunk, és ezzel tudunk kapcsolódni a másokhoz, hogy beszélgetünk. A problémamegoldás is másként zajlik. Egy férfi, amikor problémája van, leül, átgondolja, saját magában elrendezgeti a dolgokat, és csöndben, egyedül rájön a probléma megoldására. A hölgyeknél sokat segít, ha kihangosítjuk magát a problémát. Ha egy hölgy beszél és kimondja, akkor

jön rá a probléma megoldására. Vannak praktikáim arra, hogyan lehet közelebb kerülni a másikkhoz, mitől jó egy párkapcsolat.

– **Ahogy hallgatlak, az jár a fejemben, hogy az elfogadás és a felismerés mennyire fontos. Hol lehet az a pont egy párkapcsolatban, amikor el tudják mondani egymásról: „tudunk egy nyelven beszélni”?**

– Mindig a kommunikációval kell kezdeni. Tehát, megtanuljak úgy kommunikálni, hogy egy adott konfliktusban ne a másikat bántsam, hanem a saját igényeimet fejezzem ki, arról beszéljek, hogy én mit szeretnék, ez maga az asszertív kommunikáció. Ez egy olyan alapvető dolog, amit én mindenkivel tanítanék akár az általános iskolától kezdve. Meg kell azt tanulni, hogy úgy fejezzem ki a saját vágyaimat és akaratomat, hogy közben nem bántom meg a másikat, de érvényesítem azokat. Ennek az az alapja, hogy nem a másiktól be-

szélek, mit rontott el, nem minősítem a másikat, hanem arról beszélek, hogy én mit szeretnék. Volt már ilyen tapasztalatom: egy gyereket hoztak el hozzám, hogy a stressz-szintjét csökkentsük, de kiderült, a gyermek stressz-szintje a szülők állandó vitája miatt magas. Nyitottak voltak a szülők, és elmondtam, hogy legközelebb a gyereket ne hozzák, hanem ők jöjjenek hozzám. Egy elfogadó, békességre törekvő házaspár volt, de valahogy ott volt a vita állandóan az életükben. Elég volt ezt az egy dolgot megtanulni: hogyan kell asszertívan kommunikálni. Csodák csodája, a gyermeket sem kellett utána kezelésre hordani, mert helyreállt a lelkivilága. A másik, amit fontosnak tartok, hogy egy-egy konfliktusban mi a fontosabb. Én győzök vagy az a fontos, hogy szeretjük egymást. Ez azt jelenti, hogy az egomat egy picit hátrébb tolom, és a másokra figyelek. Gondoljunk bele, amikor foggal-körömmel küzdünk az igazunkért, akkor az tényleg annyira fontos vagy mennyire fog számítani az egy év múlva. Rájövünk, hogy sokszor nem is a valós dolgokért megy a harc, hanem egoharcot vívunk, hogy ki győz. Ezért az alap az, hogy a konfliktuskezelést megtanuljuk, és ez a kommunikációval függ össze. Erre nagyon jó, könnyen elsajátítható technikáim vannak.

– **Ha valaki nem megfelelően kommunikál, illetve a problémáit nem megfelelően oldja meg a társával, akkor jöhetnek a párkapcsolati problémák? Ezek is okai lehetnek egy megromlott házasságnak?**

– Mondanék egy példát. Egy érdekes kutatás eredménye, amikor egy férfi házamegy, akkor kevesebb kommunikációra van szüksége, hogy jól érezze magát este, és már nincs szüksége arra, hogy órákat beszélgesen este a párjával. A nőknek sokkal többet kell beszélni, hogy jól legyenek. A férfi nagyon sokszor csendre, nyugalomra vágyik. A feleségben ott van az a rengeteg közlési vágy. Ez a legnagyobb problémájuk a nőknek: „nem beszélget eleget velem a párom”. A férfiaknak pedig: „jaj, annyit beszél a feleségem”. Ha tudom, hogy a szükséglete a férjemnek jóval kevesebb, mint az enyém, akkor egyensúlyra kell törekedni. Egyébként beszélgetni kell, sőt! Vannak olyan kutatások, amelyek azt mutatják, hogy a férfiak, ha magukba folytatják a dolgaikat, az komoly megbetegedéshez vezet.

– Van ma fenntartható párkapcsolati modell Magyarországon?

– Nem is egységes modellt mondanék, hanem vannak olyan praktikák, amik, ha megjelennek egy pár életében, akkor tartósabb kapcsolatuk lesz. Azok a párok, amelyek a célokat meghatározzák, azoknak bizonyítottan jobb a kapcsolatuk. Egy fiatal párnál adódnak a célok: összeházasodjunk, gyermeket neveljünk, a lakás, az autó... megvannak a közös célok, akár kimondatlanul. Amikor a gyerekek kirepülnek, akkor ott marad a házaspár, és, ha nincsenek célok, akkor nagyon sok konfliktus előjöhethet. Legyenek közös célok. Nem kellenek óriási dolgok. Tavasszal a kertet rendbe szeretnénk tenni, a lakáson mit újítunk, merre szeretnénk elmenni kirándulni, akarunk-e sportolni.

– Mindig kellenek célok.

– Igen, és a célok egy irányba néznek. Ebbe még az is belefér, ha kimondják, hogy most a következő fél évben a másik szakmai céljáért dolgoznak mind a ketten. Az is fontos, hogy legyen „csak ketten idő”. Azoknak a pároknak szoktam javasolni, ahol a gyerek még pici, mert el szokták felejteni, hogy kell „mi idő”. Amikor ott van a gyerek, akkor a nő az anyaszerepben van és nem a feleségszerepben. Ahhoz, hogy újra feleségszerepben legyen, kell, hogy kettesben legyenek a férjjel. A beszédben is megmutatkozik, hogy a páromat most anyának, apának szólítom, vagy pedig a keresztnévén. Azt szoktam mondani a fiataloknak, hogy amikor a gyermek megtanulta azt, hogy anya-apa és már így szólítja a szülőket, akkor ők kezdjék el újra egymást a keresztnévükön szólítani.

– **Írtál egy könyvet „Nagyító alatt – gondolataid, szokásaid, tudatosságod” címmel. Nem véletlenül választhattad ezt a három szót. A tudatosság lesz a jövő a kapcsolatban, ellentétben a szokásokkal, és a gondolatok felerősödnek?**

– Amikor rájövünk arra, hogy az életünket nem feltétlen a körülmények határozzák meg, hanem az, hogy én hogyan értékelem a dolgokat. Nem mindegy, hogy milyen gondolatokat kapcsolok ugyanazokhoz az eseményekhez, aszerint lesz harmonikus vagy kevésbé harmonikus az életem, és, hogyan értelmezem a dolgaimat, az eseményeket, mi az, aminek nagyobb jelentőséget tulajdonítok. Az, hogy milyen gondolatokkal

élek, nagyon meghatározza az életemet. A szokásokra azért szeretném felhívni a figyelmet, mert régebben meghatározták azt, hogyan élünk. Sokszor elfelejtjük felülvizsgálni, hogy megyek a szokások után, de ha megállnék este, és átgondolnám, hogy ma mit csináltam, és mi volt ebből, amit a szokás miatt csináltam, és mernék-e eltérni a szokástól az öröm miatt. Ehhez kapcsolódik a tudatosság. Valóban ez lenne a jövő, hogy tudatosan éljük meg az életünket, ezt köthetem a párkapcsolathoz is. Akarok-e mindig a párkapcsolatommal foglalkozni? A magyar népmesék is azt sugallják, hogy összeházasodtak, és boldogan éltek,

amíg meg nem haltak. Pedig még onnan kezdődik a neheze, nagyon sokat kell tenni a házasságért. Volt egy mondat, amit régen hallottam: „az már nagy baj, ha dolgozni kell egy házasságért”. Ez a mondat nagy hiba. Minden házasságért tenni kell. Vigyáznunk kell a kapcsolatainkra.

– **A nyírbátori előadásod végén volt egy gyakorlati rész is. A kérdések között szerepelt ez is: a „szeretetlen” öt eleméből kinek mi a sorrendje? Elismerő szavak, minőségi idő, ajándékok, cselekvés-szívelességek, testi érintés.**

– A szeretetlen azt jelenti, miből érzem én, hogy szeretnek, és én hogyan fejezem ki a másik iránt, hogy szeretem. Van, aki abból érzi, hogy szeretik, ha ajándékot kap. Van, akinek az idő fontos, akkor szeretik igazán, ha időt töltenek vele. Van, akinek az érintés, az ölelés, ha valaki olyan családban nőtt fel, hogy sokszor ölegették a szülei, akkor neki fontos lesz az érintés. Van, akinek a szavak, és akkor érzi, hogy szeretik, ha kimondják. Van, aki a cselekedetéből érzi, lehet, nem mondja, nem

ölelgeti a másikat, de megfőzi a kávé, elkészíti a szendvicset, kinyitja előtte a kaput. Fontos, hogy tudjuk, melyik az én legfontosabb szeretetnyelvem, mert ezen elcsúszhat házasság. Az egyik folyamatosan jelzi a másíknak, azzal hogy körbeugrálja, segít neki, de közben nem mondja ki. Ha olyan hölgynek nem mondja ki, aki folyamatosan ezt hallotta a szüleitől, hogy „nagyon szeretünk, fontos vagy nekünk”, akkor azt is érezheti, nem szereti őt eléggé a párja. Tudni kell, hogy nemcsak a páromat, hanem a gyerekeimet is hogy szeressem, mert ők viszik tovább a szülők szeretetnyelvét, de az sem mindegy, hogy melyik

szülőnek a szeretetnyelvét. Érdemes elgondolkozni, hogy aki számomra fontos, miből érzi, hogy én szeretem.

Polyák Dézi

**Nyírbátor Város
Önkormányzatának Lapja**

Felelős kiadó:
Nyírbátor Város Önkormányzata,
Máté Antal polgármester.

Főszerkesztő: Nagy Miklós
info.batormedia@gmail.com

Szerkesztőség:
Nyírbátor, Szabadság tér 8–9.
Kulturális Központ földszint
Tel.: 42/291-865, 06-70/337-2587

Nyomdai előkészítés:
Talpas Design Grafikai Kft., Nyíregyháza

Készült Nyíregyházán,
a Grafit Nyomda „R” Kft. nyomdaüzemében

Felelős vezető: Ördögh J. Gábor
HU ISSN: 0864-7259

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a beküldött írásokat – a tartalom lényegi megváltoztatása nélkül – szerkesztett, rövidített formában közölje.

ZHUTYPE-SEGÍTŐ

Türelem, szeretet, segítség, munka és figyelem. Ezek nélkül nem megy, hiába is akarjuk, hogy roma honfitársainknak az a része, amely ma a sokszorosan hátrányos helyzetű magyar népesség jelentős részét adja, törjön ki a kilátástalanságból, és legyen a többségi társadalomhoz hasonlóan dolgos, tanult és hasznos tagja a közösségnek. Nagyjából így fogalmazza meg a tapasztalatait és az abból leszűrt véleményét a mostanában 20 éves Zhutipe Alapítvány alapító-elnöke **Márton Józsefné**. A második MSC-diplomájához úton lévő Ilona asszony szerint hiába várjuk el a „vásártéri” cigánygyerekektől, hogy pont úgy viselkedjenek, mint a belvárosban, jó anyagi és családi körülmények között felnövő társaik, ez nem fog menni. Ahol borzasztók az otthoni körülmények, ahol nincs egy ember a családban, akinek rendes, legális munkája és abból megfelelő jövedelme lenne, ahol mindennaposak az alkohol, a kábítószer jelenségek, ahol koszos-szemetes, az egészségre is veszélyes a környezet, ahol nincsenek elvárások, ott merő ábránd, hogy majd a megszokottan „normálisan” viselkedő gyerekek, később felnőttek nőnek fel. Ez önmagától nem fog, mert nem tud megváltozni, nem fog megjavulni, és főleg nem fog megszűnni. Tehetünk úgy mintha nem is lenne, elfordíthatjuk a fejünket, de az elhallgatással, az elodázással nem megszűnik, sokkal inkább halmozódik, és majd fenyegetően tornyosul a gond. Mindenkié és nem csak a cigány közösségé. Ilona szerint nem szabad elfelejteni, hogy itt több ezer emberről beszélünk és sok százzal, aki ma egyedül nem fogja tudni megváltoztatni az életét. Ez ma egy olyan erős helyzet, amikor egyszerre kell és sürgősen foglalkozni a csecsemőtől a javakorabeli felnőttekig. **Nagy Miklós írása.**

– Azt tudjuk, hogy mostanában lett 20 éves a Zhutipe Alapítvány. De mi történt 20 éve, mi volt a kiváltó ok?

– Az önkormányzat, közösen a kisebbségi önkormányzattal nyert egy pályázatot, és oda hívtak dolgozni, hogy legyek én a koordinátor. Nagyon megtetszett a munka. Emberekkel kellett foglalkozni, láttam az életüket, a gyerekeket és a szülők életét, és ez annyira megfogott, hogy elhatároztam, a pályázat lejárat után is megpróbálom folytatni. Ráadásul az akkori pályázati munkában sok jó emberrel ismerkedtem meg, akitől sokat tanultam. Így tehát, amikor lejárt a pályázat, egy alapítványt hoztam létre, amivel ezt a munkát folytatni tudtam.

– Honnan tudta, hogy kell létrehozni egy alapítványt, hogyan kell pályáztatni, tartalommal megtölteni?

– Az előbb említettem, hogy kitűnő emberekkel dolgozhattam együtt az önkormányzatnál, mint például **Gyermán**

László, Enyedi László, Kissné Margó. Tőlük tanultam meg mindent, úgy, hogy közben ők talán nem is tudták, hogy tulajdonképpen ők most tanítanak is engem. Ellestem tőlük a tudást, és a pályázat végére már minden ötlet összeállt bennem a folytatásra.

– Azt megelőzően mivel foglalkozott?

– Korábban is gyerekekkel foglalkoztam, volt tehát tapasztalatom a későbbi munkához, de az igazi alapokat édesanyámtól kaptam meg. Az ő mérhetetlen szeretete az alapja mindennek. De fontos beszélni a gimnáziumi tanáromról, **Márkus Imrénéről**, az ő szeretetéről is. Ő egy nagyon szigorú pedagógus volt, mindenki tartott tőle, de nekem nagyon tetszett, ahogy velünk bánt.

– Érzékelt valamit abból gyerekkorában, fiatal korában, hogy a cigánysága miatt másként viselkednek önnel?

– Nagyon érzékeltam. Az általános iskolai és a középiskolai osztályomban is szinte egyedüli cigány tanuló voltam. A

főiskolán is ez volt, de most a második diplomámért tanulok, és itt is egyedüli cigány vagyok. Nem egyszer hallottam, hogy ez egy cigánylány. Szerencsémre olyan közösségben éltem és tanultam, ahol megvédtek. A tanáraink is megvédtek. Volt olyan, hogy nem mentem iskolába, vagy nem mentem ebédelni, mert szégyelltem, hogy azt mondták rám: cigány.

– Ezen hogy tudott túllépni, ha egyáltalán sikerült túllépni?

– Igen, de egyedül ez nem sikerült volna. Szerencsére az osztálytársaim is mellém álltak. Az osztály fele fiú volt, akik úgy viselkedtek, mint a testvéreim, és megvédtek. Utóbb persze kiderült, hogy az osztályfőnököm, Márkusné szólt nekik, hogy én vagyok az egyedüli cigány az osztályban és ő nagyon szeretné, ha elvégezném ezt az iskolát. Ezt később tudtam meg az egyik osztálytársamtól. Ez kell, ilyen viszonyulás az emberek között.

– Miért pont Zhutipe az alapítvány neve?

– Ez azt jelenti, hogy segítő. Persze mindenki azt hiszi, hogy ez egy francia kifejezés, de ez bizony cigány nyelven van.

– Az első időszakban milyen tartalommal töltötték meg az alapítványt?

– Ez egy kulturális alapítvány, s ennek megfelelő a tartalma is. Tizenéves

fiatalokkal kezdtük. Zenét és táncot oktattunk nekik

– Könnyű volt behívni őket ebbe a közösségbe.

– Igen, nagyon könnyű, mert érdeklő a fiatalokat, leköti őket. Tanulnak...

– Ma is? Ezt csak azért kérdezem, mert napjainkban annyi más inger éri a gyerekeket, hogy a zene-tánc-tanulás talán nem elég erős vonzást gyakorolhat.

– Pedig ma is jönnek a tizenévesek. Mindig van 15-16 gyerek.

– Vajon mi lett az első gyerekekkel, akikkel 20 éve kezdtek?

– Nagyon jó pályafutásuk lett. És ami nekem igazán jólesett, amikor mondták a gyerekek, hogy „Ilonka néni, nekem maga volt a példaképem”. Az akkori gyerekek közül vannak a DIKH Tv-ben, énekesek és táncosok lettek, szóval nagyon jó pályájuk van. Nagyon büszke vagyok rá, hogy ezek a híres táncosok és énekesek innen kerültek ki. Fesztiválokat szerveztünk nekik, táncházakat csináltunk. Felléptünk az RTL-ben is.

– Úgy tudom, hogy ma már kicsi gyerekekkel, bölcsődésekkel is foglalkoznak. Ezzel az lenne a cél, hogy már a kezdeti szakaszban kezdjék el a mentorálását a gyerekek, illetve a szülőnek?

– Ez a lényege. Korábban, akár 6-7 éves gyerekekkel kezdtünk, akik zenei-tánc-ének foglalkozásokon csiszolódtak, és azt láttam, hogy már ebben a korban komoly sérüléssel, hátránnyal jönnek a gyerekek.

– A szegénységre, a feszült, vagy hanyag családi viszonyokra, a veszélyes környezetre gondol?

– Igen, pontosan ezek vetik vissza ezeket a gyerekeket. Ezeket a családi gondokat már bölcsis korban kell kezelni. Mi már a bölcsiben látjuk, hogy a szülő milyen problémákkal küszködik. Mi ezt leírjuk, dokumentáljuk.

– Kinek?

– Persze, hogy magunknak, de ezeket az információkat visszük az óvodába, és a gyámúgyhöz is eljuttatjuk.

Ezekből a tapasztalatokból azután nálunk is összeáll egy kép, hogy miben szorulnak leginkább segítségre ezek a családok.

– Ön szerint, ha ez az alapítvány nagyobb, erősebb, több gyereket befogadni képes szervezet lenne,

alapvetően tudna változtatni ezeknek a gyerekeknek a sorsán?

– Arra jó lenne, hogy a szabadidejüket jó környezetben és hasznosan töltsék, de arra egy ilyen alapítvány kevés, hogy ezt a réteget a szegénységből kiszabadítsa. Nálunk óriási probléma a kábítószer. Ebben mindenképpen lépni kell. Itt, felénk szoktam látni, hogy tizenévesek bejönnek, és sokan szinte ájult állapotban vannak. Nehéz nem azt

gondolni, hogy valamilyen kábítószer van bennük. Ezeknél a családoknál az alaprobléma az, hogy a családban senki nem dolgozik. Ezen mindenképpen változtatni kell. Kezdhethék azzal, hogy kitakarítják a környezetüket, mert amíg az nem történik meg, nem lesz változás. De azt a munkát azok az emberek végezzék el, akik ott élnek, és szemetelnek. Ez lehetne egy közmunkaprogram.

– Mit gondol ezekről a kapucnis, vagy csuklyás fiúkról? Mostanság ellenük irányul a közharag.

– Megkérdeztem itt előttünk ezeket a fiúkat, s azt mondták, hogy az otthonokból jönnek ki. Egy utógondozásra lenne szükség. Szerintem, bármennyire is nehéz, mégiscsak azt kellene nézni, hogy ők is emberek. Az üldözés egyáltalán nem vezet eredményre. Sokkal jobb eredményt hoz az, ha szeretettel és tisztelettel fordulunk az embertársaink, azaz a „kapucnis” fiúk felé is. Azt kellene megkeresni, hol jelentkezett a probléma, és azután a problémát próbáljuk megoldani, és ne őket üzzük ki. Ők azért olyanok, mert olyan a hátterük. Ha mi segítünk nekik... én magamból indulok ki, pont azért jutottam idáig, mert mindig volt körülöttem olyan ember, aki a pillanatnyi nehéz helyzetet átsegített. Ebben a városban olyan jó emberek élnek, csak próbáljunk meg gondolkodni, hogy ezek a gyerekek honnan jöttek, miben élnek, és biztos, hogy nem akartak ők direkt ilyené válni. Kiengedik őket az otthonokból, és nincsen senki, aki segít nekik. Ezt a segítséget, ha megkapnák, ez lehet a megoldás.

KARRIERNAP A BETHLENBEN

Milyen nyitott pozíciókat kínálnak a térség munkáltatói? Azok milyen feltételekkel tölthetők be? Milyen egy állásinterjú vagy egy figyelemfelkeltő önéletrajz? Milyen jogai és kötelességei vannak a munkavállalóknak? Ehhez hasonló megannyi kérdés merülhet fel egy pályakezdő fiatalban, kezében szakmai, vagy érettségi bizonyítványával.

Iskolánk „karriernapja” választ adott ezekre a kérdésekre, és akár állásajánlat birtokában is távozhattak a végzős tanulók. A korábbi évek jó gyakorlatá-

hoz híven pályaeorientációs nap keretében minden évfolyamra célzott, speciális programot valósítottunk meg, fokozott hangsúlyt helyezve a végzős tanulóakra, előkészítve és támogatva munkaerőpiacra való belépésüket.

A szakmai végzettség önmagában még kevés ahhoz, hogy egy fiatal sikeresen pályázzon egy nyitott pozícióra, szükségesek további ismeretek, információk, illetve készségek és kompetenciák is. A konkrét elvárásokról és lehetőségekről a térség meghatározó vállalatai – az Unilever Magyarország Kft., a Coloplast Hungary Kft., az MSK Hungary Gépgyártó Bt., a Rosenberger Magyarország Kft., a Serioplast Hungary Kft. – első kéz-

ből adtak tájékoztatást diákjainknak. Rendészet ágazatban tanuló diákjainkat a Nyírbátori Rendőrkapitányság képviselői informálták a szervezetben elérhető lehetőségekről. A Coloplast Hungary Kft. kiválasztási folyamatába a gyakorlatban is betekintettek az érdeklődők felvételi teszt kitöltésével, melynek kiértékelését állásajánlat követte. A felnőttképzés lehetőségeiről, a munkavállaló jogairól, a hatékony és eredményes álláskeresési módszerekről az iskola oktatói adtak át ismereteket interaktív formában.

Baracsi Norbert

duális képzésért felelős igazgatóhelyettes

SPORTOLÓINK ARCKÉPCSARNOKA

BÁNHIDI EMIL

Kevés olyan ember van, aki soha ne pingpongozott volna. Ha ezt elfogadjuk alaptételnek, akkor azt is sokan tudják, hogy az apró kaucsuk milyen huncut játékszer. Egyesek nagyon ügyesen bánnak vele, mások csupán ügyesen, de vannak, akik péklapáttal sem találják el, mert ugrik, pattog, gurul, tekeredik csalafinta módon. Bánhidi Emilről hamar kiderül, hogy a nagyon ügyesek közé tartozik.

Ma már szinte nem is tudják róla Nyírbátorban, hogy ő született budapesti. 1977. december 15-én született. Kilenc évesen már igazolt versenyzője a Ganz-Mávag-nak. Fejlődése igen gyors ütemű volt, be is került a serdülő válogatottba.

Csehországban Európa-bajnokságon képviselte hazánkat és a BVSC-t, ahova időközben átigazolták. Nyert TOP-12-es bajnokságot és országos serdülő bajnokságot.

Tizenhárom évesen kezdődött meg speciális országjárása. Előbb Békésre ment az NBII-ben játszó csapathoz, s ha már ott volt, rögtön meg is nyerték a bajnokságot. Szintet léptek, NBI-B-sek

lettek. Ugye, ismerős a dolog: ha egy üzlet beindul... Hát persze, hogy a magasabb osztályban is bajnokok lettek!

Villámkarrier, hiszen alig telt el néhány év az első ütőfogás óta, s már többszörös bajnok. Számunkra ez azért érdekes, mert ekkor már Nyírbátorban is pezsgő asztalitenisz élet folyt. **Csekő Sanyi** meglátta őt játszani, s elhívta őt Nyírbátorba. Egy évig kölcsönben volt itt, utána végleg. Egy időben nálunk játszott a világbajnok **Gergely Gábor**. Távozása után az ő pótlására igazolták le Emilt. Érdekes, hogy a BVSC-ben Gergely Gábor edzője volt Emilnek. Nem akármilyen társasághoz csatlakozott, hiszen **Csekő Balázs, Szőlősi Tomi, Hajnal Zsolt, Szarka Gyuri, Héder Gabi, Lukács Balázs, Kiss Zsolt** már országosan ismert volt a szakmában. De itt volt még **Csatári Balázs**, majd jött a **Majoros Bence** korosztálya.

Négy éven át itthonról hazajáró volt otthonra, azaz Pestre. Ezt is csak hétvégeken tehette, ha éppen nem volt meccsük vagy versenyük. Arról már többször is ejtettünk szót, hogy asztalitenisz-ezőink speciális módon választottak bajnoki osztályt. Mindig olyan szintet választottak, amilyenre éppen szüksége volt annak a tehetségnek, akit éppen menedzselni akartak. Lukács Balásznak például az NBI-et választották. Majoros Bencének, **Molnár Döncinek** vagy **Tölgyes Dodónak** előbb az NBI-et, majd az extraligát. A módszer roppant egyszerű volt. A csapat magja adott volt nyírbátori fiatalokból, igazoltak hozzájuk egy-két négymeccses szupert, és irány a csúcs! Az NBI-es csapathoz Miskolcra igazolták **Tóth Zsoltot** és **Bari Csabát**, meg is nyerték. Az extraligához a volt válogatott **Varga Zolit**. Itt a kiesés elkerülése volt a cél, ez sikerült is. Közben tehetséges fiataljaink rohamtempóban fejlődtek. Majoros Bence az ország elsőszámú versenyzője lett, az olimpiát is megjárta,

Molnár Dönci, Tölgyes Dodó ma is extraligát játszik! Bánhidi Emilnek folyamatosan komoly szerepe volt, van a sikerekben. Játszott, szervezett, edzette és edzi a fiatalokat. Az NBI-ben még játszott, az extrában már nem. De mindig mindenkinek lehetett rá számítani. Az edzősködést talán már akkor megkezdte, amikor Bátorba került. Aztán az is érdekes, hogy katonai idejét is itt töltötte a határőrségnél. Szinte mindenkivel játszott, aki ebben a sportágban számított valakinek Nyírbátorban. Persze az egyenlők közt is vannak még egyenlőbbek: Szőlősi Tamással és Kiss Zsolttal szinte elválaszthatatlan barátság fűzi össze őket.

Évtizedeken át tudtuk, hogy egyik párosunk összeállítása: Bánhidi-Szőlősi. Jól kiegészítik egymást. Emil védekező típusú, Tomi a balkezes zsonglőr. Két bajnoki szezon között folyamatosan szervezik a nyári táborokat, amelyek már nemzetközivé váltak. Gyakran vendégeskednek itt a sportág legjobbjai. Azt vallja, hogy mindig mindenkitől lehet valamit tanulni. Most szorososan együttműködnek romániai testvérvárosunk, Nagykaroly ifjú tehetségeivel. Az én kérdésem mindig az Emilhez, hogy lesznek-e újabb Bencéink, Dodóink. Ő optimista. Ha ő az, akkor mi szurkolók is reménykedhetünk. Természetesen dolgozik is, van civil foglalkozása. Biztonsági őr, saját cége van. Valamikor azt sem tudta talán, hogy merre van Nyírbátor, ma pedig csak elvétve megy Budapestre, többnyire tanítványjaival. Ez eddig rendben van, Emil, folytasd még sokáig!

Baráti öleléssel:

Szabó Laci

FELNŐTT MEZŐNYBE KÉSZÜLNEK A RÖPISEK

Úgy tűnik, beérett a munka, és a felnőtt bajnokságban szeretnének indulni a „gimis” röplabdázó lányok. Többen a gimnázium után is folytatják ezt a szép sportot. Az iskolai sportegyesületben is az a terv, hogy akár már ősztől, de legkésőbb a következő évben neveznek a magyar bajnokság aktuális osztályába – tudtuk meg a szakosztály vezetőjétől, és úgy tűnik, az ehhez szükséges anyagi támogatásra is van remény a város egyik meghatározó cégétől, az UNILEVER Magyarország Kft-től.

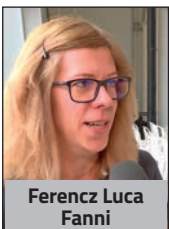
A Báthory István Gimnáziumban már a negyedikes gyerekek is ismerkednek a röplabdával, és az évek során az elsőként bevont, ma már a gimnázium felsőbb évfolyamos lányai kifejezetten biztató színvonalon játszanak, akik mögött széles az utánpótlásbázis. Nyilván adódik a kérdés, hogy mit terveznek a jövőben, indulnak-e a magyar bajnokság valamelyik osztályában.

Gavallér Zsolt szakosztályvezető Báthory DSE: Ez is szerepel a tervek között, mert a

lehetőség nyitva van. Ugyanakkor ezt senki nem erőlteti. Ha a lányok vállalják a több terhet, akkor akár már idén, de a jövő évben biztosan nevezünk. Persze azt sem szabad elfelejteni, hogy ez nagyobb anyagi terhet jelent majd, amit nyilván elő kell teremteni.

Az UNILEVER Magyarország Kft., ami a sportot illeti, főként a röplabdát támogatja. Nyírbátorban nagy hagyománya van a strandröplabdának. Ezt az évente rendezett

Ferencz Luca Fanni

tornát is szponzorálja a cég. A Báthory Gimnáziumban pedig már eleve a

verseny névadójaként szerepel a vállalat. **Ferencz Luca Fanni** ezt azzal magyarázza, hogy a cégük elődjeként tisztelt, a nyírbátori ipar megteremtőjének tartott **Mandel Eduárd** is biztosan fontosnak tartotta volna, hogy támogasson minden olyan tevékenységet, amely az egész-

séget és a jobb életkedvet szolgálja.

FLF: – Ráadásul azt is tapasztaltam ezeken a versenyeken és akár a „gimis” tornákon, hogy a gyerekek szülei között sok olyan van, aki maga is versenyszerűen játszott még a korábbi NB II-es csapatban, és ők ma is nagyon elkötelezettek a sportág mellett. Ráadásul még azt is fontosnak tartjuk, hogy itt nagyon jó, hivatástudattal és elkötelezetten dolgozó szakemberek vannak a különböző csapatok mellett. Ezért tehát egy ilyen sportágba érdemes befektetni.

– **Jól tudom, hogy az ön gyerekei is röplabdáznak?**

FLF: – Igen, ma már a kicsi lányom is játszik, és azt

látjuk rajtuk, hogy örömmel jönnek, és nagyon szeretnek játszani. Imádják a versenyeket is.

– **Önnel kapcsolatban ne felejtjük el megemlíteni, hogy a családnak van még ezen kívül is kötődése a sportághoz?**

FLF: – Igen, az édesanyám az élvonalban, a TUNGSRAM csapatában játszott, és mindig nagyon szép emlékeket mesélt arról az időszakról.

– **Mégis kimaradt egy generáció, mert ön viszont egyáltalán nem röpizett. Ez hogy történhetett meg?**

FLF: – Nem érzem magam komfortosan a labdasportokban. Ugyanakkor

nevet viselő női NB II-es röplabdacsapat?

FLF: – Ez egy jó cél és motiváció, jussunk el ide, és akkor szívesen melléállunk.

Gavallér Zsolt: Sok lába van mindennek, és az egyik, igen fontos láb az anyagi feltételek, illetve a támogató megléte. A másik láb a gyerekek és a szülők és ezek mellett a szakmai háttér megléte. Ha ez a három tényező egyszerre mondja majd, hogy igen, gyerünk, csináljuk, akkor belevágunk.

– **Mindegyik láb elég erős ahhoz, hogy elbírja ezt a plusz terhet?**

GZS: – Nagyon bízom benne. Úgy kell bebiztosítanunk magunkat edzők terén, létszám terén (legyen elég játékosunk) és anyagiak terén, hogy menet közben ne azon gondolkodnunk, hogy és ki készíti fel a csapatot, hogy van elég játékos az

a sport nekem is nagyon fontos, az én életemet is végigkíséri. Manapság éppen súlyemelő edzéseket végzek. Nagyon érdekes az a felismerés, hogy akárhány éves korodban is képes vagy fessegetni a saját határaidat.

– **Az is elképzelhető, hogy az UNILEVER Magyarország Kft. versenyszerű sportként is támogatja majd a BÁTHORY DSE-t?**

FLF: – Ez nagyon is elképzelhető. Folyamatosan nézzük, hogy hol tudnánk segíteni, akár egy tehetséges sportolót, akár egy olyan sportágot, ahol ez izgalmas.

– **Akár az is előfordulhat, hogy lesz egy UNILEVER**

adott meccsre, és mindig van elegendő pénz a számlákon, amiből a költségeket ki tudjuk gazdálkodni. Akkor nem fogunk kibicsaklani.

A lányok készen állnak. Lehet, tudásban még nem mindig és minden mozzanatban a legjobbak, de elkötelezettek. Szenvedélyük a játék, és imádnak csapatban játszani. Akik 5-6-7 éve álltak először a háló egyik, vagy másik oldalán, körülöttük öt másik lánnyal, megérezték a csapatjáték semmivel össze nem hasonlítható élményét. Mert persze a labda kerek, és főleg bárhová pattanhat, de a csapatkötélük örök, sokszor egy életre szól.

DEFIBRILLÁTORKÉSZÜLÉK A REFIBEN

Iskolánk alapítványa „**Gyermekeinkért egy szebb világot**” megalkulásától kezdve két évente jótékonyági bált szervez. A befolyt összeg 100 százalékos felhasználása mellett kizárólag iskolánk tanulóit segíti, jutalmazza.

A 2024/2025-ös tanévben egy defibrillátorkészülék beszerzését terveztük, hogy iskolánk felkészült legyen, ha életet kell menteni. Célunk megvalósult, a készüléket megvásároltuk. A defibrillátor használata felelősségteljes tudást, határozott és körültekintő helyzetfelismerést igényel, ennek elsajátításához szakember segítségét kérte iskolánk vezetése. Az óvodai-iskolai pedagógusi közösségünk tagjai két csoportra osztva kapták meg a képzést. A szakember bátorító, ugyanakkor minden tekintetben gondosan körültekintő, határozott és gyorsan átlátott helyzetfelismerést adott gyakorlati és szakmai útmutatóval. Természetesen nem váltunk egészségügyi szakemberekké.

Azonban egy biztonságot jelentő segítségnyújtási képzést kaptunk, amelyet biztosítani tudunk a mentők, az orvos helyszínre való érkezéséig. A minőségi élet, a minőségi idő a legdrágább kincsünk. A gyermek a jövő.

Bízunk abban, hogy a defibrillátort éles helyzetben soha nem kell használnunk. De a felkészítés, a készülék megléte biztonságot ad mindannyiunk számára. Segít, ha mégis használni kell. Lesz ismeretünk arra, hogy a lehető

leggyorsabb életet mentő eszközt használjuk veszély esetén. Pedagógusi közösségünk ezzel a gondoskodó szeretettel is igyekszik kifejezni, hogy intézményünkben nemcsak a magas színvonalú oktatást, élményekben gazdag gyermekprogramok szervezését, igényesen és ízlésesen kivitelezett iskolai környezetet biztosítjuk, hanem felelősséggel tartozunk a szülők által ránk bízott gyermek életéért is. Mert „*minden pótolható, csak az élet nem.*”

Egyesített óvodai és iskolai közösségünk ezúton is szeretettel köszöni meg minden szülő és önzetlen támogató segítségét, amellyel tovább bővíthettük a már meglévő értékes iskolai eszköztárunkat. Köszönjük **Tóth Mihály** szülőnek, értékesítési vezetőnek – a CELERUS Bt. - a defibrillátor forgalmazójának – a közbenjárást, az ajándékba kapott szekrényt és a modern egészségügyi dobozt is.

Madai Erika

munkaközösség-vezető

CATL
DEBRECEN

**Nyiss a jövőre!
Csatlakozz hozzánk!**

catl-karrier.hu

VILÁGHÍRŰ KÜRTMŰVÉSZ NYÍRBÁTORBAN

A nyírbátori zeneiskola növendékei között számos olyan gyerek van, aki országos szinten is figyelemreméltó tehetségnek számít. Nemrég a kürtösök egy országos verseny helyezettjeinek járó oklevelet vehettek át. Nem véletlen tehát, hogy a városunkba szívesen jönnek vendégművészek kurzust szervezni. Nemzetközi hírű és elismertségű szakember tartott bemutatót és szakmai konzultációt a Nyírbátori Tinódi Sebestyén Alapfokú Művészeti Iskola kürtös tanszaka növendékeinek. **Ember Dániel** a Berliini Rádiózenekar vezető kürtöseként ápolja a magyar zenei hagyományokat a nagyvilágban.

Az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy **Ember Dániel** a művészeti tapasztalataival segíti a növendéink felkészülését, jelen esetben a Derecskei Kürtös Találkozóra. Boldog vagyok, hogy hallhatják őt fújni, hallhatják a gondolatait a darabjaikról vagy az

előadásmódjaikkal kapcsolatban – mondta **Vitányi-Farkas Tímea**, a művészeti iskola kürttanára.

Ember Dániel örömmel hallgatta a nyírbátoriakat. Szerinte az alapfokú zeneiskolás gyerekek egészen másképp reagálnak arra, amit javasol vagy mond nekik egy szakember, mint a középfokú vagy felsőfokú tanulmányokat folytató kürtösök.

Tőlük is sokat lehet tanulni, mert egészen másképp látják a zenét, a kürtölést. Nagyon jó kis tanszak van Nyírbátorban, szorgalmasok és felkészültek a diákok. Van, amikor kell egy külső ember, aki jön hozzájuk, és ugyanazt mondja, mint a tanár, de neki elhiszik, és végre eljátsszák a darabot. Nagyon lelkesek a gyerekek, elhivatottak, és nagy lendülettel készülnek a különböző

országos versenyekre és találkozóra – állította a kürtművész.

Könnyű nekünk most már elképzelni, hogy a nem is olyan távoli jövőben, Nyírbátorból induló kürtösök is befuthatnak hasonló pályát, mint ahogy más hangszeren játszó előtt is nyitva lehet az út a Nyírbátorban történő alapos munka eredményeként is.

Polyák Dézi

ELSŐ LÉPÉS A VILÁGOT JELENTŐ DESZKÁKRA

Különleges alkalom egy művészeti, színjátszó együttes életében, amikor valaki a tehetségével vagy a szerencséjének is köszönhetően a világot jelentő deszkákra állhat. A Lenszirom Színház egyik színészpalántája, **Kiss Géza** már a nyíregyházi Mór-ricz Zsigmond Színház Alul semmi című Broadway-musical februári premier előadásában bemutatkozhatott.

„Nagyon nagy megtiszteltetés volt. Láthattam a színészeket, tanulhattam tőlük. A darabban én játszottam Jerry Lukowski (Gulácsi Tamás) fiát Nathan Lukowskit. Én hoztam meg a drámát szerintem” – számolt be élményeiről **Kiss Géza**, aki hozzátette, könnyen tudott azonosulni a szerepével.

A színdarabról elmondta **Vona Éva**, a Lenszirom Színház vezetője, hogy magában hordozza azt a könnyedséget, amit egy musical, és a drámát Géza szerepe hozza el. A történetet így összegezte Vona Éva: „Bezár a gyár, és a munkás férfiak munkanélküliekké válnak. A feleségeik járkálnak chippendale fiúkat nézni, és kitalálják ezek a srácok, a munkanélkülivé vált apák, hogy mi lenne, ha ők is ezzel próbálkoznának, és ezzel keresnék a kenyerüket. Elvált szülők gyereke Nathan, és nem láthatja az apa a gyerekét, ha nem tud fizetni gyerektartást. Létfontosságú, hogy az üzlet beinduljon, és ebben partnere Nathan. Erköl-

csi mondanivalója is van a darabnak. A csapattal nagyon büszkén ültünk az előadáson, és amikor Gézu meghajolt, óriási sikoltozásba kezdtünk”

Géza elmondása szerint Nathan egy kicsit flegma fiú, de nagyon szereti az apukáját. A színdarabban megformált szerepe szerint a szülei közül inkább az apjához húzott, és próbált segíteni neki, hogy találjon munkát azzal, hogy végül rávette az érdekes üzletre.

Na, de hogy kaphatta meg kis színészjelöltünk ezt a szerepet? Volt előzménye, hiszen az a színházi milió, amit Vona Éva létrehozott a Lenszirom Színházzal, a Határtalan Gyermekszínház Fesztivállal, a Batori Országos Színház és Musical Táborral és még sorolhatnánk, mind hozzájárult ahhoz, hogy Géza tehetségére felfigyeljenek azok a színészek, akikkel ilyen alkalomkor együtt dolgozhatnak a gyerekek.

„Egy reggel arra keltem fel, hogy Gulácsi Tamás írt rám, hogy lenne-e kedvem szerepelni ebben a darabban. Elmehetnék a castingra, hogy bekerüljek a darabba. Egy verssel kellett készülni, és volt egy jelenet, amit Gulácsi Tamással kellett eljátszani. Éva néni felkészített a verssel. Elmentem, és éreztem, hogy jól sikerült a casting. Egy hónap múlva jött az értesítés, hogy sikerült” – tudtuk meg a részleteket Gézától, akit **Szécsi Gergővel** együtt közel harminc jelentkező közül választottak ki erre a szerepre.

„Mindent nagyon élveztem a próbákon, a színészek – köztük **Gulácsi Tamás, Rák Zoltán, Illyés Ákos, Horváth Margit** – nagyon kedvesek voltak velem. Gulácsi Tamást ismertem a táborból, és nagy tisztelettel néztem rá, majd az összes színészre, akit megismertem, és példaképeimmé váltak” – jelentette ki Géza.

Géza, akinek jelenleg igencsak elfoglaltak a napjai, általában az iskola után délután 4 órakor siet a buszhoz, majd este 7

órákor már a Nyíregyházi Mórícz Zsigmond Színház színpadán áll. Géza nyolcadik osztályos a Báthory Anna Református Általános Iskolában, a színészet pedig már harmadikos korában rabul ejtette a szívét.

„Én már akkor nagyon szerettem verseket mondani, meg a filmekből eljátszani a jeleneteket” – elevenítette fel a kezdeteket.

„Gézu nagyon alázatos színjátész, ez nagyon fontos. Most egy drámatagozatos gimnáziumba készülünk gőzerővel, ez a következő mérföldkő, amit meg kell lépnünk” – tette hozzá Vona Éva.

Kiss Géza számára nagy előrelépést jelentett ez a különleges lehetőség: „Úgy érzem, közeledek a cél felé, hogy színész legyek” – mondta.

Polyák Dézi

MEGLÁTOGATTUK BÍBORKÁT

Szépen cseperedik az év első bátori babája

Egy baba születése a legnagyobb dolog, ami egy pár, egy család életében történhet. A **Tóth-Felleg Judit** és **Tóth Ferenc** immár kétgyermekes házaspár: január 3-án 5:30-kor 3520 grammal, 51 cm-rel megszületett **Bíborka**, az év első nyírbátori babája. Meglátogattuk az immár több mint 2 hónapos kislányt.

– Először egy rövid nevet szerettünk volna választani neki, mint az első gyermekünknek, Fanninak, de nem tetszett egyik sem. Aztán egyszer csak mon-

dam, hogy legyen **Bíborka**. Szereti éjszaka szórakoztatni a szüleit, olyankor éli az igazi életet. Rohamosan fejlődik, nagyon szereti a pocakját. Megismeri az apukája hangját, „beszélget” vele, felismeri a kis dolgait – mondta boldogan az édesanya, **Tóth-Felleg Judit**. Beszélgettünk arról is, hogy egy stabil pontot jelent a család életében a védőnő is.

Az édesapa számára felejthetetlen élmény volt mindkét szülés, szerinte sokat számított a feleségének a támoga-

tása, hogy ott lehetett mellette. A fiatal házaspár életét a két gyönyörű gyermek bearanyozza, amit a kutyájuk, Míra és a két cicájuk tesz teljesebbé.

Tóthék is megkapták a babacsomagot a nyírbátori önkormányzattól. Az ingyenesen igényelhető, 20.000 Ft értékű csomag a mindennapi babahigiéniához szükséges termékeket, egy egyedi kifogókendőt és az Unilever felajánlását is tartalmazza. Térítésmentesen felvehető még a Rotarix védőoltás, és díjtalanul ültethetnek el egy fát a családok a nyírbátori újszülöttek örömeire a Csepererdő parkban, a Szénaréti-tó mellett.

Polyák Dézi

WASS-MARATON: TÚL A TIZEDIKEN!

Február 21-én zajlott Nyírbátorban a Bátori Nőegylet által már tizedik alkalommal szervezett-rendezett Wass-maraton. Az elmúlt évhez hasonlóan, az est helyszíne a Nyírbátori Református Egyházközség csodálatos akusztikájú gyülekezeti terme volt.

A világszerte nagyszerű szépirodalmi ünnepen az önkéntesen csatlakozó magyar közösségek azonos időben kezdve, egymással

párhuzamosan olvasnak fel Wass Albert és más magyar szellemóriások műveiből. A maratonok célja az erdélyi író műveinek tolmácsolásán keresztül a lélekemelés, a közösség- és jövőépítés, amikor a helyszínek csoportjai a megőrzött s megélt hagyaték kincseit méltó módon, együtt idézik meg.

A húsz éve megtartott maratonokon eddig száznál több településen közel ezer alkalommal ültek össze a csapatok. Külföldön is nagy az érdeklődés, hiszen (USA, Kanada, Anglia, Svájc és Finnország magyarjai) eddig 44 alkalommal iratkoztak fel a helyszínek listájára, amit **Hegedűs Gergely András** főszervező kezel, s igazgatja a szervezők közötti kapcsolatot. Hazánkban az elmúlt

húsz évben százhuszonkét település 651 alkalommal rendezte a maratonokat. A februári esten ötvenhat helyszínen adtak egymásnak szellemi és lelki ajándékot anyanyelvünk, a szép magyar szó közvetítésével. A nyírbátori tíz maraton öt-százhetvennyolc műrészlet, vagy vers felolvasását eredményezte.

A szervezők számára megnyugtató érzés az alkalom előtt az a bizonyosság, amit a helyi oktatási intézmények pedagógusainak elhivatottsága, irodalom- és magyarságszeretete garantál: minden rendezvény főszereplői a fiatalok, a tanulók. A szokásos létszámmal zajlott maraton bensőséges hangulatát a zenei közreműködők által tiszta forrás-

ból összeállított népdalok s himnuszok közös éneklése teremtette meg. A négy órán át hömpölygő, sziporkázó, mélyen megható művek által magyarságát, hazaszeretetét soha meg nem tagadó Wass Albertet idézték meg.

A nyírbátori hálás-lelkes olvasók közösségét képviselő szervezők a tizedik sikeres maraton alkalmából egy emlékhely létrehozásával kívánnak a tragikus sorsú író előtt fejet hajtani. Az emlékhely mottója Wass Albert szelleméből fakadóan: „A víz szalad, a kő marad”. Egy jó szándékú támogató adománynak köszönhetően a terv mellől már csak az engedélyek hiányoznak.

Balla Istvánné
szervező

MÁRCIUS 15. EGGYÉ KOVÁCSOLTA A NEMZETET

Folytatás az 1. oldalról

Óriási a különbség a mai magyar forradalmi hevület és az 1848-49-es forradalom és szabadságharc között, mert míg ma senkinek az életét nem veszélyezteti semmilyen eszme hangoztatása, az 1848. március 15. utáni harcok, és az azt követő megtorlás sok-sok ezer áldozatot követelt.

Összehasonlítani tehát nem szerencsés az akkori és a jelenkort, de mindenképpen példaként kell, hogy járjon előttünk, hiszen sok olyan értéket hordoz, amire büszkék lehetünk, és csak reménykedhetünk, hogy meg tudunk felelni ennek a példának! Tudunk majd mi is az utódaink számára olyan példaképpé válni, mint

amilyenné lettek elődeink számunkra összefogásból, önfeláldozásból, kitartásból, szabadság iránti vágyból, s abból az elkötelezetésből, hogy minden, amit teszünk, azt azért tesszük, hogy ez a nemzet, ez a haza a gyermekeink és unokáink számára is egy nagyszerű otthon legyen.

Nyírbátor 1848-ban

1848 áprilisában Nyírbátorban is megalakult a Nemzetőrség. Az innen toborzott 42 honvéd a Szabolcsi 43. zászlóaljában szolgált. Részt vettek 1849-ben Buda visszafoglalásában, majd **Klapka György** tábornok vezetésével védtek Komárom várát. A szabadságharc idején Nyírbátorban ülésezett utoljára 1849. július 1-én a Megyei Honvédelmi Bizottmány. A bátori nemzetőrök névsora nem maradt fenn.

Nyírbátori honvédek 1848-49-ben: **Ari Mihály, Bihari Mihály, Bon József, Bródi Antal, Budaházy Károly, Daragó József, Demeter György, Demjén Pál, Hatvani Sándor, Horváth Lajos, Garai Pál, Jóni István, Kapta János, Képiró János, Képiró József, Kónya János, Ifj. Kótár János, Kovács János, K. Kovács János, Labancz Sándor, Lantos Sándor, Lengyel János, Meszinger József, Nagy József, Nyíri Imre, Nyíri Sándor, Oláh István, Oláh János, Pankházi Pál, Papp Sándor, Pető Ferenc, Ifj. B. Pótor János, Pótsy István, Rákos János, Stark Benjámin, Szakáts Pál, Tóth Antal, Tóth Károly, Vadon Sándor, Veres János, Veress Mihály, Vonza József.**

ÚTFELÚJÍTÁS TERELÉSEL

Folytatódik a gyorsforgalmi utak felújítása, amely Nyírbátort és térségét is érinti. A 2023-ban indult program idén augusztus 31-ig fejeződik be – közölte az MKIF Magyar Koncessziós Infrastruktúra Fejlesztő Zrt.

Március 18-án lezárták a 254-es kilométernél lévő Nyírbátor-Ófehértó csomópontot az országhatár felé tartó oldalon, így a lehajtót és a felhajtót sem lehet használni. A lezárás ideje alatt az alábbi terelési útvonalakon lehet közlekedni:

- Nyírbátor és Ófehértó felé: lehajtás az országhatár felé vezető oldalról az M3 autópálya 234. sz. Nagykálló csomópontban – 403. sz. főút – 41. sz. főút – 493. sz. főút.
- Baktalórántháza felé: lehajtás az országhatár felé vezető oldalról az M3 autópálya 234. sz. Nagykálló csomópontban – 403. sz. főút – 41. sz. főút.
- A felhajtó irány terelőútja Vásárosnamény felé: M3 autópálya 493. sz. főúti csomópont – 493. sz. főút – 41. sz. főút – M3 autópálya jobb pálya. A lezárás a tervek szerint április 16-ig tart.

We want
you

MSK
COVERTECH GROUP

join our team
Növekszünk és Önt keressük!

Szívesen dolgozna nemzetközi csapatban, változatos projekteken, folyamatos fejlődési lehetőségekkel?

Fontos Önnek a barátságos munkahelyi légkör egy stabil, jövőorientált családi vállalkozásnál?

Jelentkezzen hozzánk!

Elérhetőségünk

4300 Nyírbátor MSK tér 1
Tel.: +36 42 511 107
karrier@msk.hu · www.msk.hu
www.facebook.com/mskhungary

Az **MSK Hungary Gépgyártó Bt.** folyamatosan bővülő nyírbátori csapatába keressük új kollégáinkat különösen az alábbi pozíciókra:

- ▶ Programozó (PLC, C#, Delphi)
- ▶ Stratégiai beszerző
- ▶ Karbantartás csoportvezető
- ▶ Forgácsoló üzem csoportvezető
- ▶ Karbantartó (Mechanikus/ Elektromos)
- ▶ Szerelő (Mechanikus/ Elektromos)
- ▶ Lakatos-Hegesztő

Küldje el önéletrajzát a karrier@msk.hu-ra vagy adja le jelentkezését személyesen portánkra!

KÖNYVTÁRI (KASSZA)SIKER avagy a CSALÁDTÁMOGATÁSI, nálunk

Aprócska lányka trappol végig a folyosón, majd a kilincsbe csimpaszkodva benyit. Picit pislogunk egymásra, majd miután a

– Szia, ez a könyvtár? – kérdésére ugyanazt a választ adom.

– Szia, ez a könyvtár – felkacag.

– Te vicces vagy!

Majd megérkezik a család többi tagja is. Komoly szemű fiú, Apa, Anya.

– Beíratnánk a kicsit is. Ő is válogatni szeretne.

Válogatott.

Odapakolt. Bár alig érte fel a pultot. Figyelte a vonalkódolvasó pittyegő hangját, a felvillanó vörös fényt, a könyvtorony lebontását, újrabeépítését. Látszott a szemében, hogy érti a világot. Meg is szólalt:

– Tisztára, mint a boltban.

– Nincs kassza – mondtam én csendesen.

– Mi nincs?!

– Pénzforgalom. Nem kell fizetni.

Bartos E.: Anna, Peti és Gergő Gyógypuszi 2499,-
Agócs I.: Rajzolj egy krumplit 3490,-
A vidám gyerek 7 szokása 4990,-

Rick Riordan: Percy Jackson V. 3799,-
Kinney, J.: Egy ropi naplója 3699,-
Sárkányok könyve rajzolónak 3990,-
Mi az igazság? 4200,-

Összesen: 32.657,-

– Nekünk van pénzünk.

– Az jó. Hasznos. De ide nem kell pénztárcát hozni – kerek szemmel figyelt.

– Nincs beiratkozási díj, se tagsági. Se kölcsönzési díj – aztán hirtelen támadt egy ötletem.

– Gyere, adjuk össze, mennyit fizetnétek, ha ezeket boltban veszitek – és a könyvkupacra mutattam. Lelkes kis segéddé avaszt, pakolta, forgatta a könyveket, készítettük az árlistát. A szülők tenyere láthatóan izzadni kezdett... A végösszeg* kimondása után halkán megjegyezték:

– Ez nagy teher lenne most a családi kasszának.

Nos, Mi így adjuk. A családtámogatásit. Annak, aki kéri. Annyit, amennyit kér. Akkor, amikor csak akarja. Annyiszor, ahányszor csak akarja.

Ki tud ettől jobbat?!

Gyertek érte!

Szláma Gabriella

* A gyerekek nem használták ki a maximálisan kölcsönözhető darabszámot, ami 6 könyv fejenként, és a kölcsönzés a felnőtt részlegen folytatódott. A könyvárak sem reálisak, hiszen ezek korábbi évek beszerzései. Ma már magasabbak, egyes köteteknél sokszorozódtak az árak. Így bizony már közelíti a százezres nagyságrendet egy család „támogatása” nálunk.

LIONS: SEGÍTENI MINDIG JÓ!

Jótékonysági estet rendez a Nyírbátori Lions Klub április 11-én, a Művelődési Központban. A 17 főből álló kis csapat ebben az évben a Down-szindrómával élőkre szeretné felhívni a figyelmet. A jótékonysági est április 11-én pénteken hat órakor kezdődik. Köszöntőt mond **Bessenyei Ildikó Debóra** és **Máté Antal** polgármester, a rendezvény fővédnöke. A műsor első felében fogyatékosággal élők lépnek fel, majd Buzogány Béla Színházának előadását láthatja a közönség Színházi kottél címmel, alcíme: Fél pohár tréfa, egy pohár dal.

A belépőjegy ára 5000 forint, a támogatójegy 1000 forinttól váltható. A szervezők az est teljes bevételét a családban és az intézményben élő fogyatékos gyermekek támogatására fordítják.

Bővebb információ: **Baracsi Lajosné** (70/9434856) és **Petróczi Ferencné** (20/9821072)

DRAGON ICE

Március 1-jén rendezték meg négyéves „téli álom” után a második Dragon Ice akadály- és terepfutó versenyt Nyírbátorban.

Gyerekek, felnőttek, helyiek és az ország távoli pontjairól érkező, de még külföldről nevezett versenyzők is érkeztek a Sárkány Wellness és Gyógyfürdő területére, hogy teljesítsék a különböző távokat, az épített akadályokat. A terepfutók a 3, 4 és 7 km-es pályák közül választhattak, az akadályfutók pedig egy több mint 7 km-es távon mutathatták meg erejüket, és küzdhettek meg elsősorban saját magukkal. Mint minden

ilyen versenyen, úgy most is volt feladat a Szénaréti-tó körül és az erdőben. A futam különlegessége a rengeteg nehezítő körülmény végén, az akadályok után, hogy a cél a Sárkány Wellness és Gyógyfürdő termál medencéjében volt.

A következő programok: május 3-án Duetlon verseny a Papok rétjén, augusztus 2-án Dragon Race a Sárkány fürdő területén.

Polyák Dézi